

TEZA:

Jeżeli pewne ustalenia faktyczne są zależne od oceny lub od dania wiary określonym dowodom, zastrzeżenia do oceny konkretnego dowodu mogą i powinny być rozstrzygane na płaszczyźnie sędziowskiej swobodnej oceny dowodów wynikającej z treści art. 7 k.p.k. oraz z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania i wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co w niniejszej sprawie miało miejsce.

WO-44/23

ORZECZENIE

z dnia 1 czerwca 2023 r.

**Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie
w składzie:**

Przewodniczący: **SWSD Rafał Rybnik**

Sędziowie: **SWSD Katarzyna Broclawik – sprawozdawca**
SWSD Krzysztof Buczek

Protokolant: Barbara Sarnowska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Wacława Góreckiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 czerwca 2023 r.

sprawy radcy prawnego G. D. nr wpisu ...

obwinionego o:

- I. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 12 ust. 1 i 3, art. 38 ust. 4 i 5, art. 48 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;
- II. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 12 ust. 1 i 3, art. 38 ust. 4 i 5, art. 48 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

na skutek odwołania wniesionego przez obwinionego G.D. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP z dnia 6 września 2022 r. wydanego w sprawie sygn. akt:

OSD 55/22

orzeka:

- I. utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie;
- II. zasądza od obwinionego r.pr. G.D. koszty postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym KIRP w Warszawie w kwocie 2000,00 zł (dwa tysiące złotych) płatne na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym orzeczeniem Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał obwinionego radcę prawnego G.D. za winnego tego, że:

- I. będąc pełnomocnikiem pozwanego M. S. w postępowaniu prowadzonym przed Sądem Rejonowym X Wydział Gospodarczy w sprawie o sygn. akt X GC 2017/19/13 w punkcie 2 pisma procesowego z dnia 1 marca 2022 roku, złożonym do akt sprawy, napisał:

„wnoszę o niezwłoczne przekazanie akt sprawy referendarzowi sądowemu celem wykonania punktu 2 wyroku oraz wskazuję, że w przypadku gdy referendarz nie wykona rozliczenia kosztów procesu w terminie do dnia 31 marca 2022 roku, pozwany złoży skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki”. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn. Dz. U. 2020 r. poz. 75 z późn. zm.) w zw. z art. 6, art. 12 ust. 1 i 3, art. 38 ust 4 i 5, art. 48 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w sposób zawiniony nienależycie wykonywał czynności zawodowe i uchybił ślubowaniu radcowskiemu oraz zasadom kodeksu etyki zawodowej i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r. poz. 1166) wymierzył mu karę upomnienia.

- II. będąc pełnomocnikiem pozwanego M. S. w postępowaniu prowadzonym przed Sądem Rejonowym X Wydział Gospodarczy w sprawie o sygn. akt X GC 2017/19/13 w

piśmie procesowym z dnia 10 marca 2022 roku, złożonym do akt sprawy, napisał: „W świetle powyżej wskazanych okoliczności oczywiście nieprawdziwe jest stwierdzenie SSR A. F., że pełnomocnik pozwanego cofając wniosek o uzasadnienie wyroku i żądając wykonania pkt. 2 wyroku posiadał wiedzę, iż strona powodowa cyt. „ma czas na wniesienia apelacji”.

Z powyższych okoliczności wynika natomiast niedochowanie należytej staranności przez SSR A. F., które polega na:

- 1/ braku bieżącego nadzoru nad treścią danych wprowadzanych do Portalu Informacyjnego w prowadzonych przez siebie sprawach,
- 2/ braku weryfikacji, jakie dane wprowadzone zostały do Portalu Informacyjnego w sprawie X GC 2017/19 i figurowały w nim na dzień 1 marca 2022 roku.

Konsekwencją niedochowania należytej staranności przez SSR A. F. jest:

a/ wprowadzenie w błąd pełnomocnika pozwanego co do okoliczności braku złożenia przez powoda wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku i cofnięcie w związku z tym przez pełnomocnika pozwanego wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku,

b/ pomówienia pełnomocnika pozwanego wobec OIRP o skrajną niekompetencję i całkowity brak logicznego myślenia, gdyż jedynie takiego rodzaju stany umysłu mogłyby usprawiedliwić cofnięcie wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku oraz żądanie realizacji nieprawomocnego wyroku sądu”.

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn. Dz. U. 2020 r. poz. 75 z późn. zm.) w zw. z art. 6, art. 12 ust. 1 i 3, art. 38 ust 4 i 5, art. 48 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w sposób zawiniony nienależycie wykonywał czynności zawodowe i uchybił ślubowaniu radcowskiemu oraz zasadom kodeksu etyki zawodowej;

i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r. poz. 1166) wymierzył mu karę upomnienia.

Na podstawie art. 65¹ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r. poz. 1166) OSD wymierzył obwinionemu radcy prawnemu G. D. karę łączną upomnienia.

Na podstawie art. 70⁶ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r. poz. 1166) OSD obciążył radcę prawnego G.D. kosztami postępowania dyscyplinarnego i zasądza od niego na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych kwotę 2219,00 zł (słownie: dwa tysiące dwieście dziewiętnaście złotych 00/100).

Odwołanie od niniejszego orzeczenia wniósł obwiniony radca prawny G. D., zaskarżając je w całości, w tym w zakresie kosztów postępowania dyscyplinarnego, wnosząc o uchylenie orzeczenia oraz orzeczenie, iż obwinionego uznaje się za niewinnego naruszenia przypisanych mu przewinień.

W uzasadnieniu odwołania obwiniony zarzucił, że w odniesieniu do pierwszego z przypisanych mu czynów, w przeciwieństwie do Rzecznika Dyscyplinarnego OSD wywiódł, że obwiniony miał się dopuścić cyt: „zakamuflowanego szantażu procesowego, nie zaś ukrytej groźby, nie wyjaśniając przy tym samodzielnie czym jest „szantaż procesowy”, którego definicji legalnej próżno szukać w przepisach prawa. Podniósł, że OSD uważa, że „szantaż procesowy” pozostaje w jakiegokolwiek relacji z brakiem taktu i umiaru, lecz nie wyjaśnia w jakiej.

Obwiniony podkreślił przy tym w uzasadnieniu swojego odwołania, że OSD pominął w ogóle fakt, w czym sędzia A.F. upatrywała możliwość popełnienia przez niego deliktu dyscyplinarnego (w zadaniu przekazania akt sprawy referendarzowi celem rozliczenia kosztów sytuacji jego rzekomej wiedzy o nieprawomocności wyroku. W ocenie odwołującego brak było w tymże powiadomieniu jakiegokolwiek odniesienia do „szantażu procesowego”.

Według odwołującego zapowiedź skorzystania z przewidzianego prawem środka dla ochrony swojego interesu nie stanowi i nie może stanowić ani użycia bezprawnego środka, ani też bezprawności celu, nie może stanowić również braku taktu i umiaru.

W odniesieniu do drugiego z czynów odwołujący zarzucił, że pismo z dnia 1 marca 2022 roku nie zostało złożone w związku ze świadczeniem przez niego pomocy prawnej, lecz stanowiło jego osobista odpowiedź na pomówienie jego osoby przez SSR A.F. o

niekompetencję. Zarzucił również, że uzasadnienie OSD nie wskazuje w żaden sposób, które konkretnie zwroty zawarte w jego piśmie stanowić miały „personalny atak” oraz naruszać powagę i godność SSR A.F. Pismo to w ocenie odwołującego nie zawiera żadnych elementów, które mogłyby naruszać powagę i godność sędziego.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje.:

Odwołanie obwinionego nie zasługiwało na uwzględnienie /zasługiwało na uwzględnienie jedynie w zakresie orzeczonych kosztów postępowania/.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Sąd I instancji w sposób prawidłowy zebrał i ocenił materiał dowodowy, niekwestionowany na etapie rozpoznawania sprawy przez ten sąd przez obwinionego, który zawiadomiony w sposób prawidłowy o rozprawie, nie uczestniczył w niej.

Z pisma z dnia 1 marca 2022 roku w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że obwiniony składając niniejsze pismo występował jako pełnomocnik - radca prawny w imieniu i na rzecz swojego klienta M. S. w sprawie zawisłej przed Sądem Rejonowym X Wydział Gospodarczy o sygn. akt X GC 2017/19. Dokument ten nie budził żadnych wątpliwości co do jego wiarygodności i nie został w żaden sposób zakwestionowane przez odwołującego, a jego ocena, zaprezentowana w odwołaniu nie jest prawidłowa. Skarżący nie zakwestionował skutecznie w swoim odwołaniu oceny dowodów, dokonanej w sposób prawidłowy, swobodny, a nie dowolny przez OSD .

Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie powziął żadnych wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wykładni prawa, dokonanych przez OSD i nie mógł ich rozstrzygnąć inaczej. Jeżeli pewne ustalenia faktyczne są zależne od oceny lub od dania wiary/ odmówienia jej określonym dowodom, ewentualne zastrzeżenia do oceny konkretnego dowodu (w tym przypadku pisma z dnia 1 marca 2022 roku) mogą i powinny być rozstrzygane na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów wynikającej z treści art. 7 k.p.k. oraz z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania i wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 k.p.k. *in fine*), co w niniejszej sprawie miało miejsce.

Podstawą zaskarżonego orzeczenia był całokształt okoliczności ujawnionych w postępowaniu, mających znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy (art. 92 k.p.k.). W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego OSD w sposób prawidłowy przeprowadził dowody i powołał je jako podstawę ustaleń faktycznych, a w uzasadnieniu orzeczenia ocenił je zgodnie z poczynionymi na jego podstawie ustaleniami faktycznymi.

Tylko nieprawidłowa ocena dowodów może prowadzić do błędnych ustaleń faktycznych. OSD w sposób prawidłowy ocenił dowody i sprostał wymogom stawianym w art. 7 k.p.k. co do sposobu tej oceny.

Ze względu na to, że odwołujący nie poniósł zarzutu co do kary, tylko na marginesie WSD wskazuje, że jeżeli chodzi o wymiar kary została ona wymierzona w granicach przewidzianych ustawą o radcach prawnych, jej dolegliwość (najłagodniejsza z możliwych) nie przekracza stopnia winy, uwzględniając jednocześnie stopień społecznej szkodliwości czynu – WSD podzielił pogląd Sądu I instancji, iż kara upomnienia spełni swoje cele zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i generalnej, uwzględniając jednocześnie rodzaj i stopień naruszenia ciężących na obwinionym obowiązków oraz jego właściwości i warunki osobiste i pozwala ona zakładać, że nie nastąpi powrót obwinionego do tego samego typu przewinień w dalszym ciągu wykonywania zawodu radcy prawnego, a zatem spełnione zostaną cele prewencyjne kary.

Ustalenie kosztów postępowania dyscyplinarnego w niniejszej sprawie przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym na kwotę 2 219,00 zł jest w ocenie WSD prawidłowe. Wprawdzie w uchwale nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20.03.2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego koszty postępowania dyscyplinarnego określono jako „zryczałtowane” w formie opłaty, to jednocześnie uchwała w § 1 ust. 2 wymaga, aby ustalając wysokość opłaty sąd wziął pod uwagę liczbę i czasochłonność czynności procesowych, rozpraw i posiedzeń oraz rodzaj i stopień zawłości sprawy. Wprawdzie liczba i czasochłonność czynności procesowych, a także rodzaj i stopień zawłości tej sprawy mogłyby nie uzasadniać obciążenia obwinionego przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny kwotą 2 219,00 zł, gdyż sprawa nie była skomplikowana pod względem faktycznym i prawnym, ponadto została rozpoznana na jednej rozprawie, jednakże mieści się w granicach określonych przez § 1 ust. 1 pkt 1 uchwały. Należy w tym miejscu podkreślić, że OSD w uzasadnieniu orzeczenia szczegółowo wykazał, co składało się na kwotę orzeczonych kosztów, wskazał również podstawę prawną do ich wyliczenia na kwotę 2219 zł. (w tym przypadku uchwałę Nr 38/I/2914 Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 29 stycznia 2014 w sprawie zmiany uchwały Nr 145/X2010 Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 21 października 2010 roku w sprawie

wynagrodzeń ryczałtowych). W związku z tym brak było podstaw do uwzględnienie zarzutu odwołania w tym zakresie.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł o kosztach postępowania dyscyplinarnego przez Wyższym Sądem Dyscyplinarnym na podstawie art. 70⁶ URP w zw. z w § 1 ust. 1 pkt. 2 Uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20.03.2015 r. nr 86/IX/2015.

Orzeczenie o zryczałtowanych kosztach postępowania OSD oparł na przepisie art.70⁶ URP oraz § 1 ust. 1 pkt 1 uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 roku w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego, biorąc pod uwagę zakres czynności podjętych w postępowaniu.